VIERDE JAARGANG
N° 28

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

In Nederland : 30 cts.

5,00 FRS

De vluchtelingen komen aan de stroom waar een boot wacht. Zullen ze ontsnappen aan de achtervolging van de soldaten van Pompejus ?

(Zie blz. 7.)

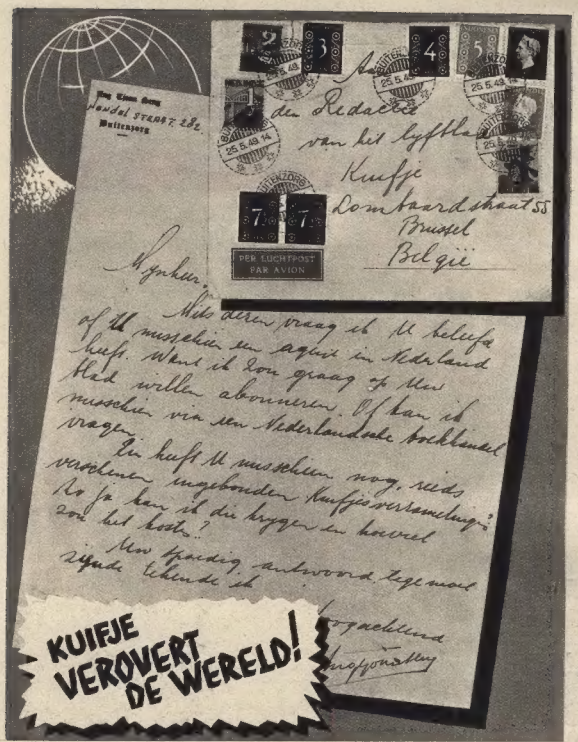

ONZE BRIEVENBUS

Georges Thybaert, Aalst. — Je prachtig initiatief alsmede je keurig opgestelde uitleg bij de tekeningen hebben me aangenaam verrast. Persoonlijk vind ik die visbak erg sympathiek, doch ik twijfel er aan of deze wel de algemene belangstelling zou genieten en daar komt het ten slotte op aan. De plaatsruimte is reeds zeer beperkt. Ik wens je echter van harte proficiat en veel geluk met je vissen !

★

R. Braecke, Gent. — Hartelijk dank voor je lange brief. Een persoonlijk handteken kun je met genoegen hebben, doch een eigenhandige brief is veel gevraagd. Moesten al m'n lezers dat vragen waar zou ik dan moeten beginnen en... waar eindigen ? Je deknaam heb ik niet gebruikt omdat die, heel toevallig natuurlijk, reeds door een meisje van onze club verkozen werd. Je zult er dus een andere moeten zoeken ! Je vraag om een franstalig correspondent zal in onze franse editie geplaatst werden. Hartelijk gegroet.

★

L. Lambrechts, Antwerpen. — In antwoord op je brief werden de gevraagde nummers opgezonden. Heb je alles ontvangen ? Ben je tevreden ? Beste groeten.

★

René Speyer, Schaarbeek. — Ik heb je pennevruchten met veel interesse gelezen en vond ze lang niet zo kwaad. Ik geloof echter dat de meeste Kuifjesvrienden die « grijsaard en z'n boek zonder bladeren » reeds kennen. Zodra we plaats hebben wordt het gedicht afgedrukt, hoor ! Tot genoegen.

★

Gibert Bruyland, Aalst. — Je vriendelijk briefje deed me veel plezier en het verheugt me ook dat je « Kuifje » naar je gading vindt. Laat spoedig weer wat van je horen. Beste groeten.

★

Willy en Léon, Tienen. — Het is wel onnodig te zeggen dat ik jullie initiatief van harte toejuich, niet ? Voor abonne's kost een speldje 10 frs., doch de lidkaart is gratis. De niet-abonne's moeten hiervoor 10 frs. betalen. Voor beiden telt echter de regel : volledige naam en adres, geboortedatum en foto. Veel geluk !

KUIFJE

LIJFBLAD van alle JONGENS en MEISJES tussen 7 en 77 jaar.

Administratie, Redaktie, Publiciteit : Lombaardstraat, 55, Brussel. — *Uitgever-Directeur* : Raymond LEBLANC. — *Drukkerij* : C. VAN CORTENBERG, Keizerstraat, 12, Brussel.

Alle rechten voorbehouden voor alle landen.

ABONNEMENTEN 3 maand 6 maand 1 jaar

België :	B. Fr. 60.—	115.—	225.—
Buitenland :	65.—	130.—	260.—
Kongo :	85.—	165.—	300.—

België : P.C.R. 1909.16, « Editions du Lombard », Lombaardstraat, 55, Brussel.
Kongo : Kuifje-Kongo, Postbus 449, Leo.
Nederland : Barnard, Van Oldenbarneveldstraat, 116a, Rotterdam, op P.G. Nr 500.486 t.n.v. Incassobank, N.V., Bijbank, Heemraadssingel, Rotterdam.

KUIFJE MET VERLOF !

Wil je KUIFJE tijdens je verlof regelmatig ontvangen, lees dit bericht:

1. De abonné's delen ons naam, adres en abonnementsnummer mede evenals het JUISTE VERLOFADRES en data van begin en einde van de verlofperiode aldaar.
2. Indien je niet geabonneerd bent en KUIFJE regelmatig wenst te ontvangen, geef ons dan het adres waar je je verlof doorbrengt evenals **5 frs. in postzegels**, voor ieder nummer dat je wil ontvangen.

WELDRA VERSCHIJNT IN ONS BLAD
(N° 30 van 28 Juli a.s.)
HET PRACHTIG GETEKENDE EN GEKLEURDE LEVENSBOEK VAN DE ONSTERFELIJKE

« DON QUICHOTTE »

die ridder, held en nar was en met zijn onafscheidbare vriend en knecht Sancho Panza wonderlijke avonturen beleefde.

PRINSES ZULIMA

TEKST EN TEKENINGEN VAN SALOMONE

Prins Ismail heeft zijn verloofde, prinses Zulima verlaten om zijn koninkrijk te heroveren. Intussen verklaart Abdul Key de oorlog aan de vader van Zulima. Een boodschapper brengt Ismail van dit feit op de hoogte.

ZULIMA, IBN OMAR EN HUN LEGER ZIJN DE STAD DAR-ES-GIEBEL GENADERD.

FURETTO PIJLT WEG...

ENKELE UREN LATER VERTREKT DE HOND OPNIEUW MET EEN BOODSCHAP VAN ABU-KAR.

DE VOLGENDE MORGEN WOEDT HET GEVECHT IN ALLE HEVIGHEID. DE EERSTE OVERWINNINGEN ZIJN VOOR ABU-KAR EN IBN OMAR. DOCH DE LEGERS VAN ABDUL-KEY KUNNEN DE STORMLOOP AFSLAAN EN ZELF TOT DE AANVAL OVERGAAN.

GEBRUIK MAKEND VAN DE ALGEMENE VERWARRING SLUIPT EEN SOLDAAT VAN ABDUL-KEY DOOR DE LINIES EN SCHAAKT ZULIMA...

ENKELE UREN LATER STELLEN IBN OMAR EN FATIMA DE VERDWIJNING VAN ZULIMA VAST. ZE WETEN NIET WAT DENKEN EN ZIJN VRESELIJK ONGERUST.

AL HUN OPZOEKINGEN ZIJN TEVERGEEFS. EINDELIJK KOMEN ZE DOODMOE EN VOL ANGST IN HET KAMP TERUG.

DE SOLDAAT VAN ABDUL - KEY HEEFT ZULIMA IN EEN ARMZALIGE HUT GESLEURD DIE VER VAN DE STAD LIGT.

(Wordt voortgezet.)

Hassan de Dief van Bagdad

door Jacques Laudy

Ten einde met Zobeïde te kunnen trouwen, bestuit Hassan de sleutel van het Maanpaleis in de Vervloekte Woestijn te veroveren. Hassan doorstaat alle beproevingen schitterend, doch Timoer, de khan van Mongolië, maakt zich intussen meester van de stad Bagdad. Om vijf vóór twaalf verschijnt onze vriend en...

Hassan voelt zich veilig en zet Zobeïde op de trap neer...

Hij holt naar de cel van de Kalief...

... en slaat de wachters op één, twee, drie neer...

Volg me!

Hassan trekt de sluier weg als hij terug vóór Zobeïde staat...

Hassan!

Hier is je dochter, machtige heer... Maar kom, we hebben geen tijd te verliezen...

Hassan trekt Haroen-al-Raschid mee naar de grote zaal waar Timoer langzaam terug op zijn positieve komt...

Schurk! Ik zal je eens leren wat gerechtigheid is!

Ik zou je op staande voet kunnen doden, maar ik veracht je te zeer... Ik benoem Hassan tot prins van Mongolië. Het zal velen gelukkig maken van jou tyrannie verlost te worden...

... Trek hem die prinselijke kleren uit en gooi hem over de grenzen van mijn rijk!

Haast gek van schaamte verlaat Timoer de stad Bagdad, terwijl Hassan tot prins van Mongolië verheven wordt!

(Wordt voortgezet.)

HET SPAANSE SPOOK

Tekst en tekeningen door Willy VANDERSTEEN

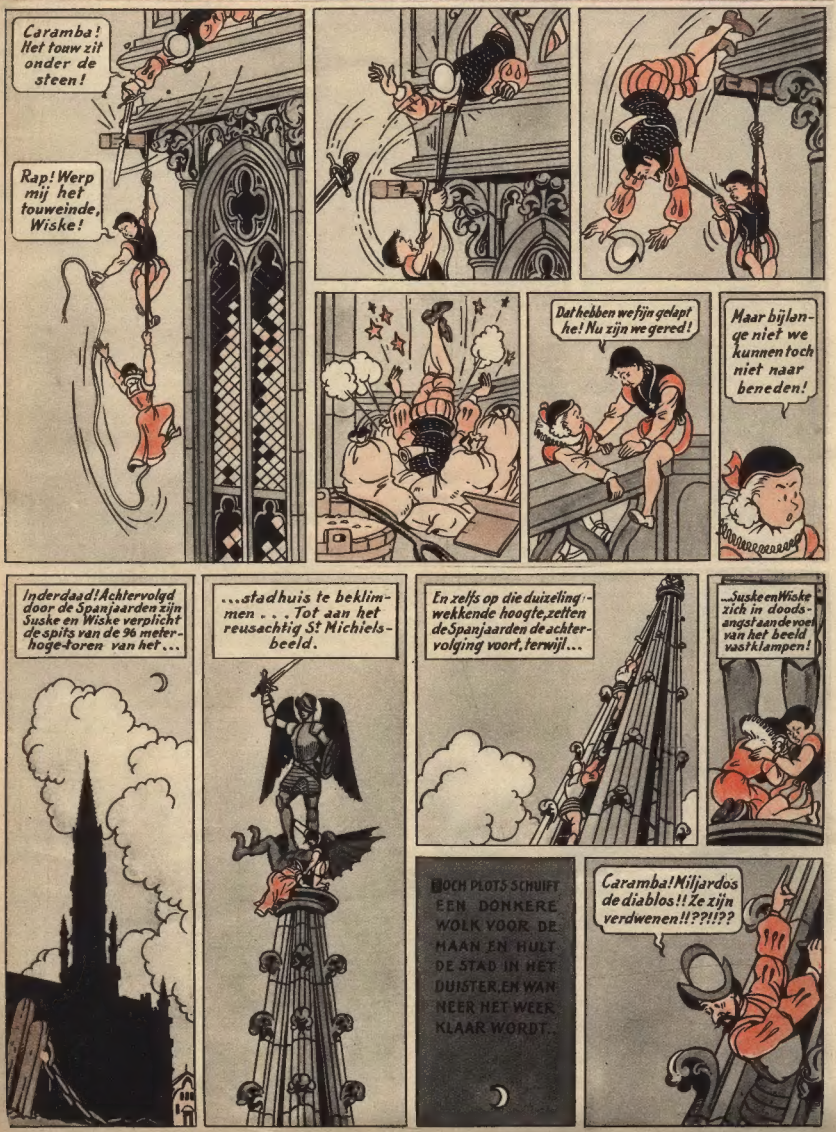

(Wordt voortgezet.)

Kleine Geschiedenis der muziek

DE VLAAMS-FRANSE SCHOOL

EERSTE PERIODE :
MET WILLEM DUFAY EN GILLES BINCHOIS

OMSTREEKS het jaar 1420 is het glorietijdperk van de « Ars Nova » ten einde.

Het muziekcentrum, dat totnogtoe in Parijs lag, wordt naar het Noorden verplaatst en hier ontstaat dan de grote Vlaams-Franse school, die soms ook wel de Boergondische school genoemd wordt.

Om jullie geheugen even op te frissen is het wellicht goed er op te wijzen dat « Vlaanderen », te dien tijde, bestond uit het huidige Vlaanderen, Holland, Artesië, Noord-Frankrijk, het hertogdom Boergondië en later ook Luxemburg.

In dit Vlaanderen leefden en werkten vele grote componisten onder wiens impuls de muziek een van haar schoonste en grootste perioden kende. Hun muziek wordt thans de « oude muziek » geheten.

De verschuiving van het muziekcentrum en de vorming van de Vlaams-Franse school gebeurde natuurlijk niet op een dag en het past wel ook de componisten uit de overgangsperiode te vermelden, nl. de Engelsman John Dunstable, die stierf in 1453, en Lionel Power. Beiden voerden het contrapunt tot een hoge graad van perfektie.

De grootste componist uit de eerste periode der Vlaams-Franse school is *Willem Dufay*, die waarschijnlijk te Chimay geboren werd, omstreeks 1400 en stierf omstreeks 1474.

Hij was een fijnzinnig en ontwikkeld man die veel reisde en lange jaren zanger der Pauselijke kapel was. Dan verbleef hij aan het hof van Savoye, om zich nadien in Kamerijk te vestigen, waar hij veel componeerde. Dufay stak

torenhoog boven zijn tijdgenoten uit, had veel invloed en gezag en beheerste werkelijk het muziekleven van zijn tijd.

Hij schreef meer dan honderd vijftig missen, motetten, balladen en liederen. Dufay bleef trouw aan de oude theorieën, doch weet ze nieuw leven te geven door zijn meesterschap in het contrapunt en de soepelheid en de gratie waarmee hij zijn melodieën weet te ontwikkelen.

In de motetten en missen van Dufay krijgen we iets heel nieuws, nl. het « hoofdmotief », dat voor alle partijen hetzelfde is en ontleend werd aan een religieuse zang of volkslied.

Naast Dufay hebben we dan ook Gilles Binchois (1400-1460 die meer uitblinkt in de wereldlijke- dan in de kerkelijke muziek. Aan het hof van Filips de Goede, waar hij dertig jaar verblijft, krijgt hij de gelegenheid te over om zijn elegante, fijne composities gehoorig te brengen voor een dankbaar publiek.

Rond Dufay en Binchois schaart zich een groep musici. Het werk van deze laatsten heeft minder waarde, doch hun aantal bewijst welk groot belang er in deze periode aan de muziek gehecht werd en de hoge gunst welke zij bij het volk genoot.

Arnold de Latins, Hugo de Latins, Jean Brassart zijn Luikenaars die geruime tijd aan de Pauselijke kapel verbonden waren. Ook Jean de Sarto en Willem Legrant en zeker Jean-François de Gembloux zijn componisten van de Vlaams-Franse school en de lijst is nog lang niet volledig.

De tijd staat niet stil en de muziek evolueert, weldra breekt weer een nieuwe periode aan met Jan van Ockeghem (geboren in 1430) als hoofdfiguur, doch hierover een volgende maal.

RE-MI.

DE AVONTUREN VAN KWIK EN FLUPKE

DE REDDERS

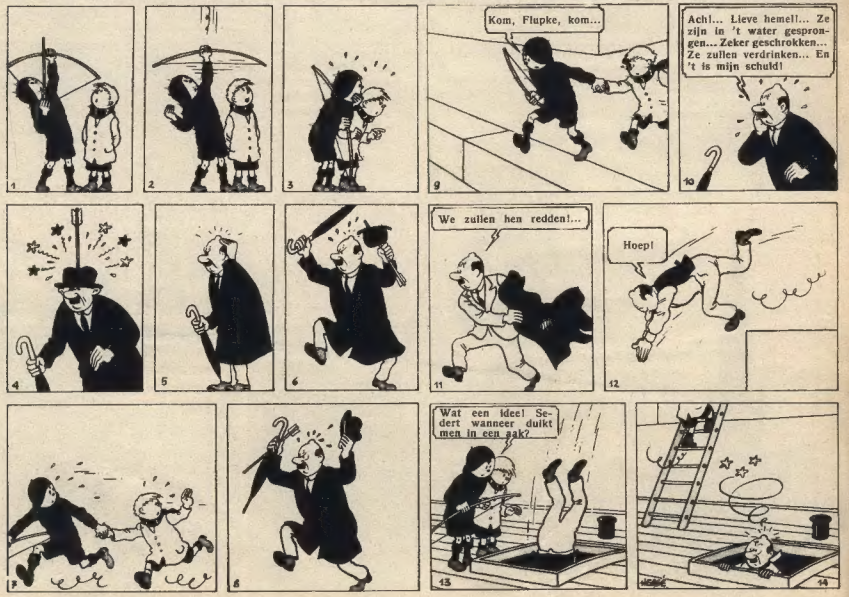

ALEX DE ONVERSAAGDE

Tekst en tekeningen van J. Martin

Alex moest Brutus in een gladiatorengevecht ontmoeten. Alex was reeds tevoren veroordeeld, doch Cesar waakte over onze vriend en stelde een einde aan het ongelijke duel.

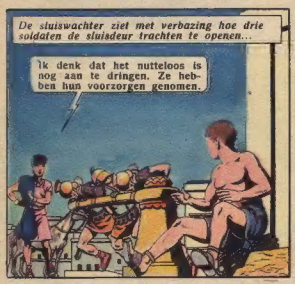

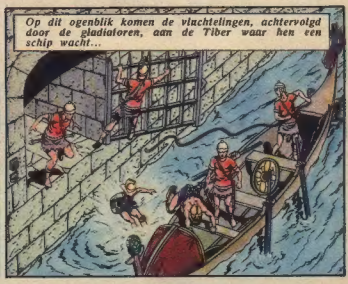

(Wordt voortgezet.)

DE RODE GODEN

door **Jean d'Esme.** Tekeningen : **Jean-Léon Huens.**

JA, zei pater Ravennes, ik weet dat je me alles hebt gezegd, zonder omwegen en zonder leugens, zoals ik het gevraagd had. Ik dank je. Ga maar.

Terwijl zij zich verwijderde, zei Lursac :

— We weten nu wat wij verlangen. Wij moeten dus naar de Pou-Kas. De bedevaart heeft op ons slechts een voorsprong van zes uur, en zij bestaat uit vrouwen. Als wij dag en nacht doorstappen, halen wij hen wellicht in...

De missionaris keek hem aan :

— Inhalen ? Als wij ook maar een uur in de richting van de Pou-Kas opmarcheren, weten zij het reeds. Wanneer wij vóór het heiligdom komen, vinden wij het verlaten of stoten wij op een zorgvuldige voorbereide verdediging, waartegen al onze pogingen zullen spaak lopen, En dan mogen wij nog van geluk spreken als wij er heelhuids aan ontkomen. Neen, zo gaat dat niet. Wil je mij vertrouwen ?

Ze verlieten de kapel. Om hen heen sliep alles onder de loodzware hitte. Hier en daar verstoorde het gefluit van merels de lome stilte.

— Wanneer vertrekken wij ? vroeg plots Lursac.

Pater Ravennes berekende :

— Laten we zeggen een uur om terug naar de post te gaan en twee uur om onze voorbereidselen te voleindigen. Neem enkel het strikt noodzakelijke mee. Voor twintig dagen eten per man. Wij moeten vlug vooruit zien te komen. Een minimum kisten en pakken, geen hinderende begeleiding : zes olifanten met hun drijvers voor het dragen van ons eten en vijftien soldaten, de cai inbegrepen. Zeg hen niet waarheen we gaan.

Hij reikte de handen aan Pierre. De omknelde handen verbond hen met een innige band, versmolt hun beider ontroering en deed hun hart kloppen met dezelfde harteslag.

Met een bruusk gebaar trok de missionaris zijn handen terug.

— Ga, ga, zei hij. Over drie uur ben ik bij je.

Haastig liep de jonge man naar de poort, en de pater naar zijn hut.

In het midden van de koer bleef hij eenskaps staan; een diepe rimpel liep over zijn voorhoofd. Hij is bezorgd. In de verte hoort men de poney van Lursac wegdraven.

Instinktmatig luistert de pater naar het wegstervend geluid, terwijl hij met geheven hoofd de hoge bergkam van de Pou-Kas aanschouwt.

Pierre de Lursac, administrateur in Indochina, Wanda Redeska en pater Ravennes zijn sedert weken zonder nieuws van luitenant Redeski, broer van Wanda. Men vermoedt dat hij door de krijgers van de hekse lieng gevangen genomen werd en Wanda besluit hem te zoeken in het verboden gebied. Lursac merkt haar verdwijning. Pater Ravennes ondervraagt een jonge inlandse vrouw, die hij in zijn missiepost opnam, omtrent de bedevaart naar de tempel der Rode Goden. De inlandse vrouw vertelt wat ze daarover weet...

— Er moet ergens een omweg zijn, een die niet bewaakt wordt, bedacht hij. Waarom heb ik dat niet gevraagd. Daarlangs moeten wij gaan, als wij niet willen tegengehouden worden.

Hij aarzelde een ogenblik, kwam dan op zijn stappen terug, in de richting van de hut van Hmon de Stieng. De deur stond wijd open : hij zag haar neerliggen aan de voet van het kampbed, het voorhoofd leunend op het zwarte hout, de armen uitgestrekt.

Hij ging binnen, lei de hand op de schouder van de jonge vrouw.

— Hmon, zei hij, ik wou ook nog...

De rest van zijn woorden verstierf op zijn lippen. Hij schok terug bij de aanraking van die koude huid. Hij boog voorover. Langsheen de amberkleurige hals liep een dun bijna gestold straaltje bloed, over het haar en de linkerschouder tot onder haar kleed.

— Hmon ? Hmon ? riep hij.

Tezelfdertijd lichtte hij het hoofd van de vrouw op. Het aangezicht was grauw, met lijkbleke vlekken. Doorheen de half geloken leden blikten dode ogen. Een vreemde zonderlinge glimlach zweefde om de tere bloedloze lippen, een glimlach als uit het bovenaardse.

Pater Ravennes liet zachtjes het hoofd neerzinken, en bad stil en ingetogen. De twee handen van de vrouw staken fel af tegen het donkere hout van het bed. De ronding van de nek verhoogde er de blankheid van; plots viel de blik van de pater op de kop van een speld, een vreemdsoortige speld daar precies onder de haren, aan de onderkant van het hoofd, een speld versierd met een grijnzend masker.

Een ogenblik onderzocht de pater die speld, nam dan zijn paternoster van zijn hals, de paternoster met het kruis, en lei hem over de schouders van Hmon de Stieng; hij knielde neer, vouwde de handen en bad.

Buiten kraaide een haan ter begroeting van een stralende dageraad.

XIV

Boven de kam van de bergen rees traag de zon. Een olifant trompette langdurig. De grijze rooskleurige morgen maakte zich meester van de lucht en verjoeg de duisternis die zich aan de bergmassa vastklampte. De dikhuiden aan hun staken vastgeklonken wiegden op en neer voor de ingang van de post.

Gezeten op een ledige kist bespoedigde Pierre het laden en vastsjorren. Met luide kreten en verwensingen deden de geleiders de knieën buigen van de plompe beesten, en deden hen tegen de grond aanliggen. Zakken rijst en conserven pakten zich hoog op. Telkens er weer een geladen was, deinde de olifant recht en ging plaats nemen in het midden van het plein. De geleiders schertsten met de soldaten, aan wie de cai voor de opengebroken kisten wapens en munitie uitdeelde : een Gras geweer, model 1874, en honderd vijftig kogels per man.

Een groep vogels vloog krassend over de post heen. Pater Ravennes keek hun vlucht in de richting van de bergen achterna, wendde zich dan tot de twee gidsen :

— Het is dus wel begrepen, nietwaar ? Wij trekken over de arroyo, en dan oostwaarts. Niemand buiten julie, Lursac en mij, moet ook maar raden waarheen we precies gaan.

(Wordt voortgezet.)

De zakken rijst en de conserven stonden er opeengestapeld.

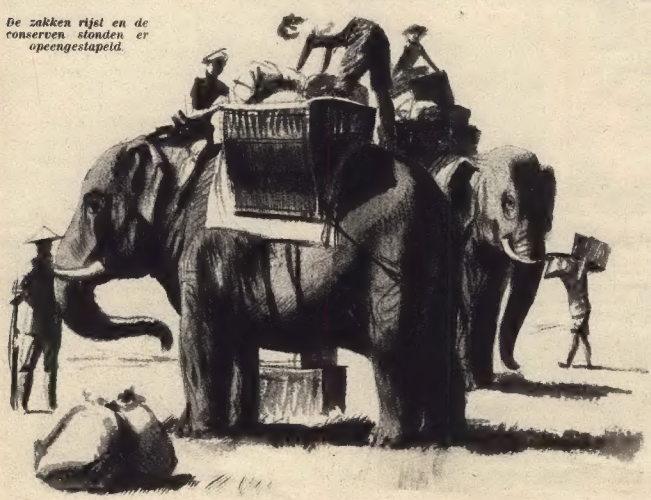

PISTOLEN

NEEN, vrienden, het gaat hier niet over die buitenlandse gouden munten als daar zijn Spaanse kroon en de Franse Louis d'or, maar over een vernuftig wapen - uitgevonden door mijn jong zoontje, met tuciffers als kogels.

Het voornaamste bestanddeel is een doodgewone wasspeld, het gewone model met klein veertje, maar je moet één van de twee houtjes afsnijden vlak bij het veertje.

Uit een plankje van 10 millimeter dikte snij, of liever zaag je, met de houtzaag waarover ik het ontangs had, twee stukken uit: het ene in vorm van een kolf van een automatische Browning; de andere in de vorm van een haan beweegbaar gedeelte aan vuurwapens waarmee men het schot doet afgaan.

Bekijk even mijn schets, dan kan je zien hoe die verscheidene onderdelen aan mekaar moeten gebracht worden. Twee schroeven door het bewaarde houtje van de wasspeld zullen dit aan de kolf heckten; een andere schroef gaande door

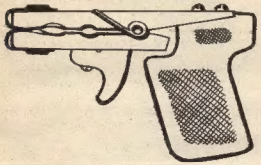

de haan, zal hem onder de onderste bek houden. Hier moet ik je een gouden raad geven. Na de juiste plaats te hebben aangeduid van de schroeven, maak dan een spijker ter dikte van de schroeven gloeiend in een gasvlammetje; dit juist onder de kop van de spijker. Hiermee — je houd het vast met een tangetje — doorboor je de twee gaten van het houtje van de wasspeld. Maak dan ook de twee gaten van de kolf met een dunnere gloeiend gemaakte spijker en het gat van de bek van de speld, daar waar de schroeven in moeten komen. Ik druk speciaal op dat puntje, zoniet ja wel een kwaaltfal wasspelden breken voordat je slaagt. Nu kan je het spel samenvoegen.

Neem dan ten slotte een tiental centimeter stevige, platte elastiek; de uiteinden er van vastmaken op de buitenkant van de twee bekken van de wasspeld; door dit met twee dulmspijkers. De alzo gevormde krul omplooien en tussen de twee bekken aanbrengen, niet verder dan het eerste gat.

Neem nu een tuciferfje; met de punt tussen de bekken steken en tegen het elastiekje, terwijl je op de haan trekt om open te maken; het tuciferfje indrukken, verder dan het tweede gaatje, los nu de haan, en het pistool is geladen. De schroef en de bovenste dulmspijker dienen als mikpunt; trek op de haan; het elastiekje komt los en het tuciferfje vliegt weg, net als bij een katapult.

Je kan ook loodjes nemen, maar dan is het wapen moeilijker om laden. Je zal ook naar gelang de afstand hoger moeten mikken. In geen geval op andere personen mikken; een oog is zo licht gekwetst...

Z Zonnebloem

De Geschiedenis der Schoonheid

DE RENAISSANCE IN DE NEDERLANDEN

Quinten Matsijs : De dans van Salomé.

DE architektuur heeft tijdens de Renaissance in de Nederlanden onder Italiaanse invloed gestaan. Dit kan men vooral opmerken in de versiering van de openbare gebouwen, zoals het Justitiepaleis van Veurne, en de Gildenhuizen van Gent en Mechelen. Het stadhuis van Antwerpen (Cornelis Floris) herinnert met zijn centraal pavilioen en zijn dakvensters nog aan de Gothiek. De geest van de Renaissance deed zich bij ons nog sterker voelen bij de opvatting van de versiering van de kerken, waarbij de beeldhouwkunst een grote rol speelde : altaren, tabernakels, pilaren, biechtstoelen en grafzerken.

De Schilderkunst.

Sinds het begin van de XVI' eeuw taant Brugge's glorie en rijst de ster van Antwerpen, waar de schilderschool sterk onder de invloed van de Italianen stond.

Quinten Matsijs (1466-1530) wist in zijn kunst een evenwicht te vinden tussen de oud Vlaamse traditie en Italiaanse vernieuwing. Zijn groot drieluik « De Nood Gods » (Museum van Antwerpen) met op één van de luiken de schone Salomé met een prachtig gebloemd kleed, is een echt meesterwerk, evenals de « Familie van de H. Maagd » (Museum van Brussel). Dit doek is spijtig genoeg beschadigd door een onverge̊eflijke « reiniging ». Quinten Matsijs heeft ook prachtige portretten geconterfeit.

Patenier (1475-1524) is de schepper van het Vlaamse landschap. Het landschap had tot op dat ogenblik alleen gediend als fond van de taferelen. Patenier schenkt de voorrang aan het landschap. Het is Leonardo da Vinci die hem de weg getoond heeft om die heerlijke panorama's te penselen met die scherpe rotsen en die lichtblauwe hemelen.

Quinten Matsijs : De Familie van Sint Anna.

DE STRATO H.22

de avonturen van JO en JETJE

DOOR HERGÉ

Een schip botst met de voorsteven op de ijsberg waarop Jokko nu reeds zolang rondzwalpt. De schade is gelukkig gering...

(Wordt voortgezet.)

HET ZWARTE GOUD

De nieuwe avonturen van Kuifje en Bobbie

De zoon van emir Ben Kalish Ezab werd ontvoerd en Kuifje heeft gezworen hem weer te vinden. Hij is naar de stad Wadesdah gereisd en ontmoet er senor Oliveira da Figueira. Bobbie trekt op avontuur..

(Wordt voortgezet.)

Wij reizen de wereld rond!

Pelgrimagie naar het Zonnige Zuiden

ER zijn maar weinige Europese landen die op de globetrotters en toeristen van alle slag zo'n sterke aantrekkingskracht uitoefenen als het land van « le Roi-Soleil ». Wanneer je naar Frankrijk wil reizen, dan kom je voor onverwachte problemen te staan. Je beschikt slechts over een bepaald aantal toeristenfrancs en benzinebons, en er is zoveel te zien, dat je in de letterlijke zin van het woord een Tour de France zoudt moeten maken om ten minste een idee te krijgen van al die mooie landstreken, die ieder hun eigen karakter hebben en toch Frans zijn : Normandië, Bretagne, Vendée, Gascogne, Languedoc, Provence, Dauphiné, Boergondië en Elzas-Lotharingen. En wanneer je dan het spoor van de rondzenners zoudt gevolgd hebben, dan zou je nog de prachtige kasteelen langs de Loire, de wijnkelders van Champagne, de winkels en de ateliers van Limoges niet gezien hebben... Je bent dus verplicht je te beperken, en de schoonste route en streek uit te zoeken. We hebben dat ook gedaan en om je reislust nog wat aan te wakeren, zal ik hier in enkele paragrafen vertellen over 't mooiste wat we in Frankrijk ontmoet hebben.

★

Het spreekt vanzelf dat we Parijs, « la

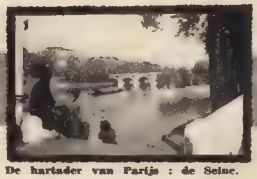

De hartader van Parijs : de Seine.

pittoreske centrum van de vroegere provincië Bourbon, die aan Frankrijk een groot koningsgeslacht geschonken heeft. De zijdemetropool Lyon, die we ook bezochten, deed ons aan Brussel denken. Van daaruit volgden we de Rhônevallei over Valence en de bekende nougatstad Montelimar om langs Orange, dat aan de Nederlanden een vorstenhuis en een vlag bezorgd heeft, in de pausenstede Avignon te komen. (« Sur le pont d'Avigaon, on y danse... » Ken je dat dat liedje niet ?) We wilden ook het oude

Het paleis van de pausen van Avignon.

Romeinse Nimes eens zien. We bewonderden er de tempel, het prachtig park dat aan Versailles herinnert, en woonden in de reusachtige Romeinse arena een spannend stierengevecht bij, waarover we nog eens wat meer zullen vertellen.

De arena's van Nimes.

Op een avond reden we over het Arles van Bizet, door de Camargue, waar men cow-boys en ranchen vindt, naar het rijk van Marius en Olive, die ons met hun kostelijke moppen hartelijk lieten lachen. De schoonste rit van onze reis was Marseille-Menton, langs de Côte d'Azur over de krijgshaven Toulon, Saint-Raphaël, het Cannes van de Aga Khan en Rita Hayworth, Juan-les-Pins, Cap d'Antibes, Nice, Cap Ferrat, de filmsterresidentie Beaulieu en de Casinosteden Monte Carlo en Monaco. Monte Carlo is de schoonste kustplaats, maar Cap Ferrat de heerlijkste met zijn hemelse zonsopgang boven de bergkruinen en de baai van Beaulieu...

Na een week lang in dat zonnige luilekkerland met zijn wuivende palmbomen en blauwe zee en hemel een paradijselijk le-

De kanaal-brug van Briare.

Pittoresk hoekje van Moulins.

ventje geleid te hebben, zijn we langs de « Alpes Maritimes » naar het Noorden weergekeerd. Op die terugweg wachtten ons nieuwe heerlijkheden. De lol zingen van de geweldige Alpen met hun eeuwige sneeuwtoppen en bruisende bergbeekjes is onbegonnen werk. 't Is eenvoudig grandioos.. Een der mooiste landstreken van Frankrijk is ongetwijfeld die van Chambery, die bezaaid is met cypressen, die als kerktorens oprijzen.

Al wie op pelgrimage trekt naar het land van de zon en de zee, zal kunnen bladeren in een heerlijk boek met steeds nieuwe en prachtige landschappen die achter iedere bocht van de slingerende banen verschijnen.

Ga geniet, en je leven lang zul je de herinnering en het heimwee kennen naar dit overblijfsel van het aards paradijs !

Jonan de BRABANDER.

De oude haven van Marseille.

Ville Lumière », moesten zien. Onze handboeken van kunstgeschiedenis, alle Franse schrijvers, de films en de liedjeszangers hebben Parijs verheerlijkt. Die stad aan de Seine maakt op iedereen een onvergetelijke indruk. We waren steeds sceptisch bij 't horen verkondigen dat er daar een zeer speciale atmosfeer in de lucht hing en rond de mensen, de paleizen, de boulevards, de steegjes en langs de kaaien van de Seine. We moeten ons thans — en met genoegen — gewonnen geven.

Van Parijs [illegible] langs de Route Bleue naar de Côte d'Azur gereden. Die mooie baan klap over het beroemde Fontainebleau naar Montargis en Briare. In laatstgenoemde stad kregen we [illegible] ongewoons te zien : Rivierboten die op de vaart van Briare over een 632 meter lange « Pont-Canal (vaartbrug) vele meters hoog boven de Loire waren !

Van Nevers ging het over Moulins, het

Zeezicht van op de Cap Ferrat.

Entrevaux, een door Vauban versterkt stadje.

Hij deed de stommen spreken

DE goedheid van de mensen heeft reeds wonderen verricht. Om daarvan overtuigd te zijn volstaat het aan het Rood Kruis en het Werk van Sint-Vincentius te denken. Tweehonderd jaar geleden leefde er te Parijs een priester die door zijn grootmenselijkheid en zijn goedheid wonderen deed, want hij leerde de stommen spreken...

De doofstommen waren voordien uitgestotenen, ze werden uit de maatschappij verbannen en men aanzag de ongelukkigen voor dieren met een mensengezicht. Sommigen gingen zo ver te beweren dat deze mensen geen ziel hadden.

Dank zijn het werk van priester de l'Epée kwamen ze uit hun ellendig bestaan naar het leven en het licht. Ze kregen onderricht en leerden hun gevoelens en ideeën uiten en spreken met hun lotgenoten.

De pastoor vergistte zich van deur...

Op een koude winteravond van het jaar 1754 werd de pastoor van de parochie van Sint-Hochus bij een stervende geroepen. Bij ging en, in het huis aangekomen, vergiste hij zich van verdieping en kwam in een kamer terecht waar twee kleine meisjes bibberend van koude tegen elkaar aangedrukt zaten. De pastoor verontschuldigde zich en ondervroeg de meisjes... Hij kreeg echter geen antwoord. Ze keken hem alleen aan en opeens legde de grootste van de twee haar vinger op de lippen om te beduiden dat ze doof en stom waren.

De avond dacht pastoor l'Epée lang over het gebeuren na en zag opeens zijn roeping en levenstaak. Hij zag de twee kinderen weer voor zich, hun hulpeloosheid en hun ongelukkig leven en zag tevens dat er achter die witte voorhoofdjes toch verstand moest schuilen. Zouden ze dan voor altijd verworpelingen zijn?... Neen! Aan de moeder van de twee meisjes had hij beloofd terug te komen om zich om de ongelukkigen te bekommeren... Er kwam een grote gerustheid en zelfzekerheid over hem : Hij zou slagen.

De slapeloze nacht en zijn gevolgen.

Met het hoofd in beide handen zocht de pastoor naar een oplossing en opeens schoot het hem door het brein dat zijn professor vroeger eens gezegd had : « De woorden zijn slechts door een *conventionele* band met de gedachten die ze weergeven verbonden. » Vermits het woord dus toch slechts een overeengekomen band was, waarom zou men dan, b.v., de intelligentie van de doofstommen niet kunnen opwekken door blikken en geharen in plaats van door het gehoor bij normale kinderen?

De pastoor zette zich aan z'n schrijftafel en ontwierp een aantal tekens die het hem zouden mogelijk maken de kinderen te onderwijzen. Hee' de nacht werkte hij koortsachtig zonder vermoeidheid te voelen. De volgende morgen reeds gaf hij z'n eerste les. Met geharen leerde hij de kinderen de eerste eenvoudige woorden, nl. de namen van de voorwerpen die hen omringden.

Iedere dag kwam de pastoor terug en iedere dag maakten de meisjes vorderingen en na verloop van één maand konden ze reeds een gesprek voeren.

Pastoor de l'Epée stichtte de eerste school voor doofstommen.

Aangemoedigd door dit eerste sukses en bekommerd om het lot van de vele andere ongelukkigen stichtte de pastoor weldra een school in z'n eigen huis. Heel de stad sprak er over en de ongelovigsten en de meest sceptische mensen uit het onderwijs en de geneeskunde werden uitgenodigd om een bezoek te brengen aan deze school. Ze konden niet anders dan vol lof zijn over het initiatief en de resultaten. De koning zelf kwam de school bezoeken en was zo geestdriftig voor dit grootse werk dat hij de pastoor een jaarrente van 6.000 frs. voor zijn school toekende.

Pastoor de l'Epée was echter nog niet tevreden, het volstond, volgens zijn mening, niet dat de doofstommen bij middel van een geharentaal met elkaar konden van gedachten wisselen, hij wou hen leren spreken, dus « kianken » voortbrengen. Hij zocht en ontdekte een boek geschreven door een Spaans Benedictijn: « De kunst om doven te leren spreken. »

Dat was een echte openbaring en dadelijk zette hij zich aan 't werk om de kunst, doofstommen het gebruik van de stemorganen, tong, gehemelte en lippen te leren, machtig te worden. Weldra vond hij een eigen methode en haalde hiermee verrassende resultaten. Aangespoord door zijn voorbeeld en gebruik makend van zijn ervaringen werden er over heel het land scholen voor doofstommen geopend. Zelfs de gebeurtenissen van 1789 legden dit werk niet lam. In hetzelfde jaar ontving priester de l'Epée van de Assemblée Nationale de verzekering dat zijn stichting door de staat zou bekostigd worden. In datzelfde jaar lei hij z'n hoofd voor eeuwig te ruste, in het bewustzijn en met de zekerheid dat zijn werk zou blijven leven en zich over heel de wereld zou uitbreiden ten bate van zoveel ongelukkigen.

Hoe staat het thans ?

De methodes van priester de l'Epée zijn intussen natuurlijk reeds voortdurend verfijnd en toch is het in de grond nog steeds zijn werk dat voortgezet wordt, immers de doofstommen leren kianken voortbrengen en woorden zeggen die ze zelf niet horen kunnen. Ze zijn slechts stom omdat ze niet horen en nooit een kiank opvingen, doch al de stemorganen zijn normaal en gezond. Nu kunnen de doofstommen met elkaar over de meest verschillende onderwerpen spreken, omdat men hen benevens de spreek- en geharentaal ook in alle andere vakken onderwijst, zodat ze allen als nuttige elementen in de maatschappij kunnen opgenomen worden en ze zich niet uitgestoten en ongelukkig voelen. Het wonder « stommen doen spreken » is het werk van priester de l'Epée, een groot mens met een groot hart die ten volle de eretitel « weldoener der mensheid » verdiend heeft.

CORENTIN BIJ DE INDIANEN

Zwarte Bison, chef der Sioux, wordt door de Blanken heimelijk aangevallen en zwaar gewond. Uit wraak roeien de Sioux heel het konvooi der Blanken uit, behalve Corentin en zijn moeder. Zij werden meegevoerd naar het dorp der Indianen.

TEKST en TEKENINGEN van Paul CUVELIER

Zeg me, Zwarte Bison, hoe heb je de plaats van de strijd gevonden?

Dank zij jouw zorgen heb ik m'n krachten herwonnen en kon naar mijn dorp terugkeren. De rookzuilen aan de hemel zegden me dat mijn broeders je konvooi aanvielen. Ik had geen tijd te verliezen... Ik kwam juist ter hoogte van de wagen als ik zag dat « Grijze Wolf » jullie wou doden.

Ik hoop dat je geen duurbaren verloren hebt in deze strijd.

Neen, deze trappers waren vreemdelingen voor mij. Na verscheidene pijnlijke gebeurtenissen zag ik me genoodzaakt me bij hen aan te sluiten.

Op uitnodiging van Zwarte Bison vertelt Genoveva al haar avonturen vanaf het ogenblik dat ze haar land verliet om kolonel William, haar tweede man, die ze huwde na de dood van generaal Feldoé, in Amerika, te vervoegen

.. Ik was nauwelijks in de stad van de « Grote Witte Vader » (Washington) aangekomen of ik vernam dat mijn man kommandant van een fort in het Westen benoemd was. Na veel moeite bekwam ik de toelating hem te vervoegen. Een detachement soldaten, dat de troepen van mijn man moest gaan vervoegen, zou me begeleiden.

We vertrokken en de twee eerste dagen ging alles zonder incidenten.

Maar de volgende morgen zagen we een ruiter die ons in volle galop naderde. Het was een pionier...

Bij God! jullie komen net op tijd! Wij werken aan de spoorlijn die de gouvernuren van P... moet verbinden met de stad B... en zijn sedert drie dagen door de Indianen ingesloten. Indien jullie ons niet ter hulp komt, dan moeten we kapituleren...

Waarom hebben de Indianen jullie aangevallen?

Dat is altijd hetzelfde liedje... Ze beweren dat hun bisons opgeschrikt worden door het lawaai van onze treinen en hun jachtgebied verlaten. De Indianen eisen dat wij de arbeid neerleggen en het land ontruimen. Wij hebben deze eis natuurlijk niet ingewilligd.

De kommandant van het detachement besloot dadelijk tot de aktie over te gaan. De Indianen werden in de rug aangevallen en uiteengeslagen. Ze begrepen dat alle tegenstand nutteloos was en

gaven zich over.

De kommandant liet de chefs opknopen en gaf de anderen de vrijheid terug op voorwaarde dat ze het land binnen de twee dagen zouden ontruimen. De Roodhuiden aanvaardden

Doch de volgende morgen verzamelde de kommandant zijn soldaten en zette hen aan onverbiddelijk op te treden...

Vrienden, onze zege van gisteren kostte ons veel mensenlevens. Zolang er nog één exemplaar van dat vervloekte ras op de wereld is, zullen we nooit vrede of rust kennen. Ik heb daarom besloten hen uit te roeien... Zichter mijn plan

Wordt voortgezet.)

Het KORAALEILAND

door R.M. Ballantyne

KORTE INHOUD.

Ralph, Jack en Peter, de drie scheepsjongens van « De Pijl », worden door een hevig onweer op het strand van een verlaten eiland geworpen. Op zekere morgen verschijnen er twee boten met inlanders bemand aan de kust. Deze laatsten binden het gevecht met onze vrienden aan.

TALRIJKER EN BETER UITGERUST ALS DE EERSTE KANO IS HET DE PLOEG VAN DE TWEEDE DIE OVERWINT.

1. — De overwinnaars beroven hun gevangenen van hun wapens, knevelen ze en leggen hen op een rij onder de bladeren die langs het strand liggen.

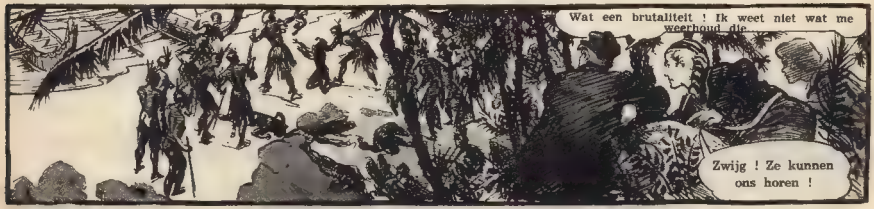

2. - De drie scheepsjongens hadden reeds vroeger horen zeggen dat de inwoners van deze streken kannibalen waren. Op bevel van hun leider gaan enkelen op zoek naar de vrouwen die zich in het struikgewas hadden verborgen. Ze vinden deze en sleuren hen naar 't strand.

3. — De overwinnaars zijn zo wreed dat onze vrienden besluiten er zich mee te bemoeien.

4. — Zonder goed te weten wat Jack eigenlijk wil, gehoorzamen Ralph en Peter toch onmiddellijk.

5. — Het opperhoofd met de gele haarbos ondervraagt zijn gevangenen. Een van hen, een jonge inlandse vrouw, antwoordt hem met zoveel fierheid dat hij haar woedend met zijn wapen wil te lijf gaan. Op dat ogenblik komt Jack tussenbeide.

JAN BART
DE HELD VAN DUINKERKE

DOOR JUUL PIJLACKER
Geïllustreerd door J. LAUDY.

LANGS de grijpladders klimmen anderen aan boord. Bijlen bliksemen om de grijpers door te hakken. Van op de boegspriet klakken pistoolschoten. Mannen en bijlen zakken, naast de scheepsreling in mekaar.

— Overgeven, tiert Jan.

— Nooit!

Middendeks wordt verwoed gevochten. De kapitein van de walvisvaarder krijgt een pistoolschot in de borst, stuikt, als een paal, omver. Handen worden opgeheven. Een tiental mannen worden op de walvisvaarder overgeplaatst. Lassijn staat aan 't roer om, met zijn buit, « Koning David », te volgen.

Te Duinkerke loopt iedereen naar de kaai om de prijsbuit te bewonderen. Vet, olie en spek! Een lading van elf walvissen. Een echt buitenkansje. Olie, vet en spek, 't is kostelijke waar. Daarbij een afwisseling in 't zommelzootje van de andere buit.

Haastig, moeder, in de Boomstraat goeden dag gezegd. In « De Gouden Ster » de neus binnengestoken, om Goethiere plezier te doen. Ja, ja, 't staat vast. Op de nieuwe, grote boot wordt Jan kapitein. Daarop zal Jan tonen wat hij kan en wat hij waard is.

— Ge wordt de beste kapitein van de hele kapersvloot, zegt Nicole en lacht Jan vriendelijk en speels in 't wezen. Zo! meent Nicole dat oprecht? Toch niet om hem te vleien? Wacht, hij zal nog van hem doen spreken. Een aardige meid geworden, die Nicole. In de laatste zes maanden, wel nogeens twee jaar vooruit gegroeid. 't Wordt een pracht van een vrouw, besluit Jan.

Wanneer hij, 's nachts, terug uitzeilt, denkt hij nog aan Nicole. Een schattig ding wordt het meisje vast. Handig, rad van tong en zich knap inwerkend in vaders bedrijf. Al hoedanigheden die door jonge kapiteins zullen geprezen worden. Waarom moet Jan zich, al ineens, zo belangstellend met Nicole gaan inlaten? Ja, dat vraagt hij zich wel af.

Kom, kom, het meisje is nog bitter jong. Maar in de zeevaartmiddens stapt men, door de band, op jeugdige leeftijd in 't huwelijksbootje. Zie maar zijn zus Trinetje! Zij is al hard aan 't draven met 'n vrijer uit het zeevolk en zijn neef, Jacob Bart, heeft, sinds geruime tijd, de weg naar Goethiere's keuken gevonden, waar de zuster van Nicole, hem zo maar

Goethiere, een Duinkerks reder, heeft de jonge Jan Bart tot kapitein van zijn schip « Koning David » benoemd. In volle zee levert Jan Bart slag met een Hollandse walvissloep.

in en uit laat lopen, als een familielid! En beiden zijn toch slechts een groot jaartje ouder. Nicole ware, anders, geen te versmaden kans.

Wel, besluit Jan, we zullen daar later eens verder op denken. Men kan wel trouwen zonder cent op zak, maar Jan houdt er een andere stelling op na. Een mooie meid en een flinke stuiver, dat is dubbele weelde. Maar het ene deel moet nog uitgroeien, en 't andere moet hij nog trachten te verdienen. En door 't laatste zal hij, op gemakkelijke wijze, het eerste kapen. Kapen is immers zijn vak en de Duinkerkse vrijbuiterswereld kan niet zeggen dan Jan onwaardig dient. Integendeel.

In de laatste drie maanden heeft hij nog zes schepen en twee kostelijke overgeladen vrachten binnengebracht. Dit alles ter waarde van 260.000 pond. Zijn naam heeft in het kapersmidden, meer dan goede indruk gemaakt. Hij klinkt reeds als een klok. Waar hij, enkele maanden geleden, als beginneling moeite had om 't voeren van een schip te krijgen, lopen de reders hem nu achterna. De leden van de zeeraad, gaan hem, bij een toevallige ontmoeting, op opzienbarende wijze de hand drukken.

Jan voelt dat hij iemand geworden is. Door eigen kunde, kennis en werk. Om iedereen, belangstellend, te doen opzien en hem zelf trots en fier te maken. Jan laat zich de algemene waardering welgevallen. Hij is er niet onverschillig voor, maar hij bezwijkt er niet onder. Hij blijft zichzelf, eenvoudig en schoon. Op zee is hij de stoere bevelhebber, ruw maar goed, onverbiddelijk maar rechtvaardig. Boordleven eist dat. Aan wal, kan hij weliswaar niet helemaal zijn pakje afleggen, maar hij schikt het in een voorname plooi. Aanpassingsvermogen in de bestaansverhoudingen.

Een jaar kaapvaart is om. Meegenlagen in alle opzichten. Het nieuwe jaar zal hij inzetten in hoedanigheid van kapitein op het mooi fregat van zestig vat, acht schietbussen en tachtig man. Dorne, Dekeyzer en Jan zijn drie onafscheidbare waterratten en vrienden voor 't leven geworden.

Onder het beleid van Jan, zal men thans de zaken in 't groot aanpakken. Met Dorne en Dekeyzer heeft hij een vennootschap aangegaan. De reders sputteren wel tegen, maar moeten zich, voor de beslistheid der drie mannen, ten slotte gewonnen geven. Dit verplicht hem dan ook, in gemeenzaam overleg, hun zaken te beredderen. Kapiteins en reders varen er wel mede. De drie waterratten zorgen er voor, dat het bakje, steeds met nieuw zaad wordt gevuld. Beurtelings brengt één onder hen, de buitgemaakte schepen naar de haven op, terwijl de twee anderen in zee blijven, om niets te laten verloren gaan. Met graanladingen, houtvrachten en koolboten, zeilt Jan Duinkerke binnen. Een eerbiedwaardig pakje losprijspapieren wordt, daarenboven, door de makelaars verzilverd. De voorspelling van Nicole wordt door Jan in werkelijkheid omgezet. Nicole zal toch gelijk halen, meent Jan. Drommels, Nicole's naam kan hij, sedert een paar maanden, uit zijn gedachten niet meer wegcijferen en haar beeld vergezelt hem, trouw, op al zijn zwerftochten.

Bij zijn laatste bezoek was ze nog pronter geworden en Jan had, in zijn hart, iets voelen trillen, dat meer dan een vluchtige aandoening te beduiden had. Er zijn ogenblikken, waarop hij meent de gestalte van Nicole, naast hem aan dek, te zien wandelen.

(Wordt voortgezet.)

Het verbond van de drie kapers bracht iedereen baat bij...

LECLERC

DE LEGENDARISCHE OFFICIER

Op het vliegplein van Laval wacht generaal Leclerc op de terugkeer van generaal Bradley die een ontmoeting had met Eisenhower. Hij is in gesprek met een officier die Parijs ontvlucht is... Sedert de 19 Augustus is de stad in opstand gekomen tegen de Duitsers. Na vijftig maanden wappert de driekleur opnieuw op de Notre-Dame en op het hoofdbureau der politie. De menigte die voor het stadhuis was samengestroomd, zong de Marseillaise als opeens de driekleur aan de hemel verscheen. Parijs zal zichzelf bevrijden! Op de straten werden barricades opgeworpen. De inwoners der hoofdstad voeren de guerillastrijd... De Duitsers waren eerst verrast, maar herwonnen hun zelfzekerheid als ze zagen dat hun tegenstanders eerder zwak waren.

De generaal is ontroerd. En indien ze nu Parijs eens niet mochten bevrijden? Wat een onrust! Nog tien minuten wachten. De sekonden duren uren. Eindelijk is Bradley daar! Hij heeft het akkoord van generaal Eisenhouwer. Het 2e D.B. zal Parijs bevrijden! Er rest niet veel tijd meer. Kleine vliegtuigen stijgen op en zoeken hun weg in de volslagen duisternis. Van de « piper » springt Leclerc in z'n jeep en rijdt naar het hoofdkwartier van het 2e D.B. waar grote opwinding heerst. Leclerc stapt uit en schreeuwt één van zijn officieren toe : « Oribus! Onmiddellijk naar Parijs! »

Eens te meer springt Guy op zijn motor om het goede nieuws kond te doen. Doch, hij heeft het land aan de radio die avond, want die was sneller geweest en in de meeste kampen was men reeds verwittigd. Het bericht dat hij brengt, is slechts een bevestiging. De pantserwagens zijn reeds op weg. De generaal rijdt voorop en om hem in te halen moet Guy zich bijna de nek breken. Men moet over Alençon en dan door het donkere woud van Ecouves. Gelukkig komt de zon spoedig te voorschijn en de eersten zien Chartres in de verte liggen...

(Wordt voortgezet.)

WEER TONG?

VERHAAL UIT DE OUDHEID

XANTUS was een Griekse filosoof die eeuwen vóór Kristus leefde in Klein-Azië. Ik weet niet wat hij waard was als filosoof. Het is echter meer dan waarschijnlijk dat we niet eens zijn naam zouden kennen, indien hij niet toevallig een slaaf met name Esopus in zijn dienst had gehad. Die Esopus heeft fabelen geschreven die nu nog verteld worden. Tijdens zijn leven heeft hij zich ook doen opmerken door zijn buitengewone zin voor humor.

Op zekere dag besloot zijn meester enkele vrienden aan zijn tafel uit te nodigen. Hij deed Esopus roepen en zei :

— Ga naar de markt !

Ja, meester.

— En koop er het beste wat je er aantreft ! Je moet niet naar de prijs kijken. Mijn gasten zijn mannen van aanzien en ik wil ze alle eer aandoen. Begrepen !

Jawel, meester, antwoordde Esopus en hij ging naar de markt.

Wat hij er gekocht had kwamen Xantus en zijn gasten slechts aan tafel te weten. Men begon met een tongsoep op te dienen. Iedereen was het er over eens om te zeggen dat ze werkelijk fijn was. Daarna volgde een schotel bevroren tong overgoten met een lekkere saus.

't Is echte lekkerbekkenkost zeiden de gasten, maar ze dachten allen dat de kok van hun gastheer maar weinig verbeelding bezat.

— Breng de volgende schotel, beval Xantus.

Die bestond uit twee reusachtige gekookte ossentongen.

— Weeral tong ! riep een tafelgenoot uit, op een toon die zijn ontgoocheling duidelijk te kennen gaf. Ik hou veel van ossentong, en het was lang geleden dat ik er nog gegeten had...

Xantus deed alsof hij niets gehoord had. Hij werd alleen maar wat rood en at zijn portie met een nauwelijks verholen woede. Maar dank zij de fijne bereiding en presentatie van de spijzen, verdween ook de derde tongschotel.

— En nu de laatste ! riep de gastheer.

En 't was weer tong ! Nu volgens de Phrygische wijze bereid. De gasten gaven spontaan uiting aan hun ontstemming. Dat vonden ze nu werkelijk wat al te sterk.

— Bij Zeus ! donderde Xantus. Ik heb de indruk dat men ons voor de aap houdt ! En hij deed Esopus roepen.

De slaaf verscheen en groette zijn meester en de gasten onderdanig.

— Ezel ! schreeuwde de vergramde filosoof. Had ik je niet gevraagd om het fijnste te halen wat er op de markt te vinden was ?

— En is er iets fijner dan tong ? vroeg Esopus. De tong is het symbool van de waarheid, de wijsheid en het verstand. Het bindmiddel van de maatschappij en de uitdrukking van alle wetenschappen ! Met haar worden steden gebouwd, beheerd en onderwezen. Zij beheerst alle mensengroepen, en is het niet onze eerste plicht God te loven ?

De gasten wisten die onverwachte en handige repliek alleen met een schamper lachje te beantwoorden.

— Wel, zei Xantus op een gemilderde toon, koop morgen eens het slechtste wat er te vinden is. Ik nodig mijn vrienden weer uit en wil wat verandering in de spijzen.

Esopus verklaarde dat men op hem mocht rekenen en hij verdween na eerst het doorluchtige gezelschap hoofs te hebben gegroet.

's Anderendaags verschenen de gasten weer op het vastgestelde uur. Ze waren nog niet goed van het tongenfeest bekomen, maar hadden niettemin de invitatie aanvaard omdat ze terecht dachten dat Xantus hen niet voor de tweede maal zou durven ontstemmen, en in tegendeel alles zou in het werk stellen om die slechte herinnering te doen vergeten met een royaal festijn.

Men kan zich voorstellen hoe groot hun ergernis was, toen de respektievelijke schotels weer allen ossentong als voornaamste bestanddeel hadden !

Men ontbood Esopus. De slaaf verscheen, maar geen trek van zijn gelaat verried de minste ongerustheid. Zijn geweten scheen volkomen in orde.

— Wat betekent dat nu weer, gromde Xantus, paars van woede. Ha die tongen ! Ik had je nochtans bevolen het slechtste te kopen wat er te vinden was !

— Wel meester, antwoordde Esopus onverstoord, ik heb dat bevel heel goed begrepen. Het is precies daarom dat ik weer tong gekocht heb, want de tong is het ergste en slechtste wat er op de wereld bestaat ! Ze is de oorzaak van alle oorlogen, de aanleiding van alle processen, de oorsprong van alle ruzies. De tong is het orgaan van de leugen, de dwaling, de achterklap, de vervloekingen en godslasteringen...

Wat kan men daarop nog antwoorden ? Spijts al zijn filosofie vond Xantus geen weerlegging van de bewering van zijn slaaf. Hij hief zijn armen ten hemel ten teken van ontmoediging en schoof daarna de schotels weg die men voorgezet had. Alle gasten volgden zijn voorbeeld.

Beide feestmalen brachten een eerbiedige bewondering bij voor Esopus' fijne geest, maar de gasten hielden hem hun leven lang voor iemand die niet het minste benul had van het bereiden van fijne gerechten die het gehemelte strelen en prikkelen.

Esopus vond het zelf maar best zo, want daardoor werd hij niet meer belast met allerlei keukenkarweitjes en kreeg hij meer tijd om over de problemen van deze wereld na te denken en zijn wijsheid in geestige fabels neer te schrijven.

Van alles en nog wat...

WIST JE ?

HET SNEEUWT BLOED!

● In de hoge bergen en in de poolstreken en zelfs in een paar gebieden waar het niet zo koud is, valt er soms rode sneeuw! Men weet nog steeds niet met zekerheid van waar deze rode sneeuw komt, doch de geleerden zijn het er over eens, dat de rode kleur aan de sneeuw gegeven wordt door dezelfde stof die aan de bomen hun groene tint geeft. In

de rode sneeuw, in de Alpen, de Karpathen en de Andes gevallen, heeft men microscopische lichaampjes ontdekt, ze zijn nauwelijks een 25 millioenste van een millimeter lang, die zich voortbewegen met twee beweegbare randhaartjes. Deze stofjes zijn de tweelingbroers van diegene die aan de bronnen in beboste bergstreken een rode kleur bezorgen.

DE NATUUR HEEFT FANTASIE

● De natuur zet ons dikwijls voor raadsels, zo doet ze het ook met de rots van Brignogan, waarvan jullie hier een foto zien. De rots heeft de vorm van een kameel, met vaardige hand gebeiteld, die neergehurkt zit te midden van een oneindige woestijn.

ZIJN WIJ ALLEMAAL VEELVRATEN ?

● Weten jullie dat ieder van ons zo wat duizend maal zijn eigen gewicht opeet? Men heeft uitgerekend dat een man van zeventig jaar in zijn leven het volgende verbruikt : 12.000 liter melk, 14.000 kgr. brood, 3 ossen, 15 schapen, 5 kalveren en drie varkens, 12.000 liter wijn of bier, 15.000 kgr. verse groenten en aardappelen en 7.000 kgr. fruit. De moeite waard, he!

WIE WEET HET ?

1. Welk metaal heeft het hoogste smeltpunt?
2. Kondigt nevel goed of slecht weer aan?
3. Welke kleuren heeft de Zweedse vlag?
4. Wie is de uitvinder van de saxofoon?
5. Hoe heette de profeet die door de raven gespijsd werd?
6. Waarom maakt het vliegenvogeltje een zoemend gerucht als het vliegt?
7. Welk is het ontbrekend getal uit volgende serie : 4, 14, 23, 32, 50?
8. Staan de onpare nummers op de linker-, of op de rechterbladzijde van een boek?

9. Is het aan de Noordpool kouder dan aan de Zuidpool of omgekeerd?
10. Een ijsberg verschijnt slechts voor een gedeelte aan de oppervlakte. Welk deel van de ijsberg is nu het grootste? Datgene dat aan de oppervlakte zichtbaar is of datgene wat onder water ligt?

OPLOSSINGEN VAN Nr 26

WIE WEET HET ?

1. Een slaapwandelaar. — 2. Op de Westkust. — 3. 7.50 m³. — 4. Eén uur. — 5. Drie dagen en drie nachten. — 6. Napoleon III was de neef van Napoleon I. — 7. Als hij de helling beklimt, want zijn achterste poten zijn langer dan z'n voorste. — 8. De Middellandse Zee met de Rode Zee.

OPLOSSING KRUISWOORDRAADSEL Nr 26

Horiz. : 1. Gevat - AO. - 2. Everest - RA. - 3. Adelaar - Bos. - 4. Angstig - E - Eg. - 5. D - Etiket - La. - 6. Relikwie - A. - 7. P - Enigma. - 8. Ekster. - 9. NE.

Vertik. : 1. GE. - 2. Eva. - 3. Veda. - 4. Arend. - 5. Telg. - 6. Sas. - 7. Tater. - 8. Rite. - 9. Gil. - 10. Kip. - 11. Beek. - 12. Aro - Twee. - 13. Oase - Ink. - 14. Gleis. - 15. A - GT. - 16. Amen. - 17. Are.

VLIEGEN WORDT BETERKOOP

● Om het toeristisch verkeer tussen België en Nederland te bevorderen, hebben de SABENA en de KLM besloten met ingang van 1 juli goedkope retourbiljetten in te voeren op het traject Brussel-Amsterdam en vv.

Een heen- en weerbiljet met een geldigheidsduur van drie dagen komt daardoor op 595 frs.; een zelfde biljet, maar met een geldigheidsduur van acht dagen, kost 685 frs. De alter-retourkaartjes van de spoorweg kosten : 569 frs. in 1e klasse, 424 frs. in 2e klasse en 284 frs. in 3e klasse.

Tweemotorige DC-3 toestellen verbinden driemaal per dag, in beide richtingen, te twee hoofdsteden in 55 minuten.

KRUISWOORDRAADSEL

1.2.3.4.5.

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.

Horiz. : 1. Zaadkorrel. - 2. Afk. van Anno Christi. - 3. Rivier in Italië. - 4. Vorm van eten. - 5. Hollandse meisjesnaam. - 6. Voedsel nuttigen. - 7. Zich met een schip of vaartuig voort bewegen. - 8. Landbouwwerktuig - Slede. - 9. Muzieknoot.

Vertik. : 1. Wild zwijn. - 2. Verdieping van een gebouw. - 3. Klaproos. - 4. Vergif in tabak. - 5. Voorzetsel.

DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or" PRESENTEERT JULLIE :

De Lotgevallen van Mijnheer Cotdor : MIJNHEER COTDOR WORDT REVOLUTIONNAIR

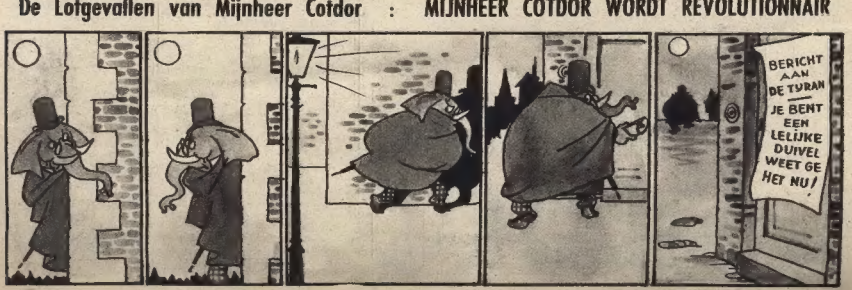

Prof. Mortimer komt toch klaar met de twee eerste prototypen van de « Zwaardvis ». De verdedigers hopen met dit nieuwe wapen de uiteindelijke zegepraal te behalen. De Gelen zijn in de basis binnengedrongen, maar de verdedigers sturen een munitietrein in de richting der Gelen.

HET GEHEIM VAN DE ZWAARDVIS

(Tekst en tekeningen van Edgar-P. JACOBS.)

DE GELEN ZIEN DE SPOOKTREIN NADEREN EN DENKEN DAT HET EEN WANHOPIGE ONTSNAPPINGSPOGING IS VAN DE GEVANGENEN. ZE RICHTEN HUN VLAMMENWERPERS OP HET KONVooi

HET RESULTAAT BLIJFT NIET UIT. EEN VERBLINDENDE LICHTSTRAAL DOORKLIEFT DE RUIMTE EN ONMIDDELLIJK DAAROP VOLGT EEN GEWELDIGE ONTPLOFFING. DE TREIN EN AL WAT ER ROND EN OM IS, EVENALS EEN GEDEELTE VAN DE SEKTOR GAAN DE HOOGTE IN ; DE DOOR DE ENGELSEN OPGEWORPEN BARRICADE WORDT WEGGEBLAZEN ALS EEN STROOPPIJL.

VERDOOFD DRAAIEREG EN GEKNEUSD MAAR HEELHUIDS KOMEN DE VERDEDIGERS UIT HET STOF EN DE PIJNEN TE VOORSCHIJN. DE MUNITIE ONTPLOFT NOG STEEDS VERDER

DAAR ZIJN WE NOG GOED VANAF GEKOMEN !

JA, EN 'T ZAL DE KOMST DER GELEN MERKELIJK VERTRAGEN.

TE MIDDEN VAN DIT TUMULT WEERKLINKT ER EEN SIGNAAL

PROFESSOR MORTIMER VRAAGT DRINGEND KAPITEIN BLAKE !!!

EINDELIJK !!!

GA VLUG, BLAKE EN VEEL GELUK !!!

DANK JE ! REKEN OP MIJ !

BLAKE GAAT NAAR DE MONTAGESEKTOR

ALLAH BESCHERME JE, SAHIB

VAARWEL, VRIEND !!!

ENKELE OGENBLIKKEN LATER KOMT BLAKE DE MONTAGESEKTOR BINNEN EN ZIET VOOR ZICH DE « S.X 1 » EN DE « S.X. 2 », DE EERSTE PROTOTYPEN VAN HET NIEUWE WAPEN WAARVAN HET LOT VAN MILLIOENEN MENSEN AFHANGT

DE ZWAARDVIS !!!

MORTIMER HELPT BLAKE EN GEEFT AAN DEZE LAATSTE NOG ENKELE RAADGEVINGEN

OM BETER WEERSTAND TE KUNNEN BIEDEN AAN DE MIDDELPUNTVLIEDENDE KRACHT EN DE INSPANNING VAN DE PILOOT TOT EEN MINIMUM TE HERLEIDEN, HEB IK EEN BED UIT NYLON IN DE COCKPIT GEBOUWD IN. LIGGENDE HOUDING ZUL JE SOEPELER BEWEGINGEN KUNNEN UITVOEREN. INDIEN JE EEN GROTE SNELHEID WIL BEREIKEN, DOE HET DAN SLECHTS STELSELMATIG, ANDERS LOOP JE KANS HET BEWUST ZIJN TE VERLIEZEN. NOG WAT : MEET DE AFSTAND VAN HET TE TREFFEN VOORWERP JUIST, OM TE VOORKOMEN DAT JE ZELF GETROFFEN WORDT DOOR HET ONTPLOFFEN VAN JE ATOOMRAKETTEN IN GEVAL !

OP DIT OGENBLIK KOMT EEN DER TECHNICI NAAR MORTIMER

PROFESSOR, DE COCKPIT VAN DE « X 2 » SLUIT NIET GOED, ER IS ZEKER VOOR EEN KWART UUR OF NOG MEER WERK AAN.

VERDOMD !!!

LUISTER, VRIEND, ONZE UREN ZIJN GETELD. IK ZAL VOORGAAN EN VERVOEG ME ZO VLUG MOGELIJK IN GEVAL HET MISLUKT, ZAL JOU TEGENWOORDIGHEID HIER MEER NODIG ZIJN DAN DE MIJNE

GOED, MAAR BLIJF MET ONS MET DE RADIO IN KONTAKT

EEN OGENBLIK LATER ZEGT BLAKE MORTIMER VAARWEL EN KLIMT IN DE « S.X. 1 »

VAARWEL, MORTIMER !

VEEL GELUK, BLAKE !

(Wordt voortgezet.)